

Chương 139: Thổ Lộ Toàn Bộ Bí Mật Cho Ellen

(Số từ: 3260)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:03 AM 04/05/2023

Vào buổi tối, khi chúng tôi trở lại ký túc xá.

"Này."

Sau khi những người khác vào phòng, tôi gọi Ellen.

"...Vâng?"

"Chúng ta nói chuyện một chút nhé."

* * *

Tôi đưa Ellen đến công viên trước ký túc xá. Cô ấy đi theo tôi, đi sau tôi một chút. Sau khi xác nhận rằng không có ai xung quanh, tôi quay về phía cô ấy.

"Hừm."

"?"

Tại sao cậu lại nhìn tớ như vậy trong những ngày này?

Cô ấy đã nhìn và quan tâm tôi rất nhiều kể từ khi tôi bị bắt cóc. Cô ấy đã nói rằng mình muốn đến Darklands, và có vẻ như cô ấy đã rất kiên định với quyết định của mình.

Sau đó tôi bảo cô ấy đừng đến những nơi nguy hiểm như vậy.

Ellen mà tôi biết ít nhất cũng sẽ hành động bướng bỉnh, hoặc đó là điều tôi mong đợi, vì vậy tôi thấy thật kỳ lạ khi cô ấy chỉ đơn giản nói rằng sẽ không đi chỉ vì tôi đã bảo cô ấy đừng đi.

Đứa trẻ chưa bao giờ nhìn tôi tử tế trước đây đột nhiên không thể rời mắt khỏi tôi.

Tôi đã biết lý do. Một thời gian trước, cô ấy đã quyết định giữ khoảng cách với tôi, nhưng rồi vụ bắt cóc kỳ lạ đó đã xảy ra.

Ellen nghĩ rằng bản thân không cần tôi, nhưng khi tôi thực sự biến mất, cô ấy đã rất sốc.

Sau đó, cô ấy hối hận vì đã thốt ra những lời mà mình nhắm vào tôi và cảm thấy có lỗi với tôi, và có vẻ như Ellen còn tự trách mình rằng tôi đã bị bắt cóc. Đó không phải là lỗi của cô ấy, tất nhiên.

Ellen nói rằng bản thân không thể chịu đựng được vì anh trai và tôi, cả hai đều có rất nhiều bí mật, cứ chồng chéo lên nhau trong tâm trí cô ấy.

Tuy nhiên, cuối cùng, Ellen nhận ra rằng bản thân không thể loại bỏ tôi khỏi cuộc sống của mình, vì vậy cô ấy cảm thấy có lỗi, nghĩ rằng mọi thứ đều là lỗi của bản thân.

Đó là lý do tại sao cô ấy cố gắng đọc biểu cảm của tôi rất nhiều. Ellen sợ mắc phải một sai lầm khác.

“Cậu đã làm gì xấu với tớ sao? Có lẽ thế. Rồi một điều không may đã xảy ra mà cậu không thể lường trước được. Vụ bắt cóc của tớ không liên quan gì đến cậu cả. Cậu thậm chí đã đi tìm tớ. Tớ thực sự biết ơn vì điều đó, vì vậy tớ cảm ơn cậu. Và cậu xin lỗi vì điều gì chứ?”

Trong khi tôi đang nói điều này với Ellen, cô ấy đã nhìn xuống.

“...Tớ không biết.”

Ellen cúi thấp đầu; cô ấy thậm chí không thể nhìn vào mắt tôi.

“Cậu không biết... cái gì cơ?”

“Tớ không muốn phạm sai lầm tương tự một lần nữa, nhưng tớ không biết làm thế nào để tránh khỏi điều đó.”

Cô ấy dường như vẫn hối hận về hành động của mình khi đó.

“Tớ không biết... tại sao điều này cứ xảy ra.”

Ellen không muốn nói thêm bất cứ điều gì mà mình sẽ phải hối hận như trước đây. Cô ấy dường như nghĩ rằng những gì cô ấy đã nói trước đây là một sai lầm lớn.

Đó là lý do tại sao Ellen lại rón rén quanh tôi như vậy. Đó là lý do tại sao cô ấy nói rằng sẽ không đến Darklands sau khi tôi nói với cô ấy là không.

Nếu Ellen nhất quyết đi sau khi tôi bảo cô ấy không đi, cô ấy nghĩ tôi có thể tức giận hoặc cảm thấy bị tổn thương.

Ellen trông vẫn ổn cho đến lúc đó bởi vì Ellen thường không quan tâm nhiều đến người khác—cô ấy chỉ làm những gì cô ấy muốn làm. Ellen không quan tâm đến ý kiến của bất cứ ai.

Nhưng cuối cùng, cô ấy vẫn còn rất thiếu kinh nghiệm trong việc đối phó với người khác. Đó là lý do tại sao Ellen không biết cách đối xử với những người không đồng tình với mình. Trước đây, cô ấy không quan tâm đến người khác chút nào, nhưng cô ấy đã phát hiện ra rằng sự quan tâm đó ngày càng lớn theo thời gian.

Tôi có thể làm điều này? Tôi có thể nói điều đó không?

Ellen không thể tìm ra câu trả lời thích hợp cho những lo lắng của mình, vì vậy cuối cùng cô ấy bắt đầu theo dõi tôi chặt chẽ. Cô đã mắc sai lầm một lần rồi nên không muốn mắc thêm một sai lầm nào nữa; cô ấy trở nên cẩn thận hơn rất nhiều.

Ellen không biết cách đối xử với tôi.

Thật tốt và tất cả những gì cô ấy coi tôi như một người bạn quan trọng, nhưng tôi không muốn cô ấy nhìn tôi như vậy.

Nó không giống như cô ấy.

Tôi không muốn Ellen quá e dè khi ở bên tôi.

“Chúng ta ngồi xuống đó đi.”

Tôi đặt cô ấy ngồi xuống một chiếc ghế dài, và tôi ngồi xuống cạnh cô ấy.

Cuối cùng, mặc dù Ellen có tài năng tốt nhất trên thế giới, nhưng cô ấy lại là một người vụng về trong các vấn đề giữa các cá nhân. Rốt cuộc, tôi là người đầu tiên cô ấy có thể gọi là bạn.

Sau khi trải nghiệm sự biến mất của tôi một lần, cô ấy hẳn đã nghĩ về ý nghĩa của tôi đối với cô ấy.

Ellen nghĩ rằng bản thân phải làm tốt hơn khi ở bên tôi.

Tuy nhiên, cô không biết phải hành động như thế nào để biến điều đó thành hiện thực.

“Cậu biết tớ đã nói dối đúng không?”

“...Về vụ bắt cóc sao?”

"Vâng."

*Gật đầu

Ellen nói rằng cô ấy không còn tò mò về những bí mật của tôi nữa, nói với tôi rằng miễn là tôi ổn là được.

Nhưng sai rồi, chắc hẳn cô ấy vẫn còn tò mò, vẫn còn loay hoay vì chưa biết nhiều về tôi; nó khiến tâm trí cô ấy ngày càng chòng chéo lên tôi với anh trai cô ấy, và cô ấy sẽ ngày càng căng thẳng hơn về điều đó.

Tất nhiên, Ellen biết rằng tôi đã nói dối về chi tiết vụ bắt cóc của mình. Tuy nhiên, cô không hề biết sự thật đằng sau đó. Có lẽ cô ấy nghĩ rằng Loyar hẳn đã làm gì đó.

“Thực ra, tớ đã bị Hội Đạo Tặc bắt cóc.”

“Hội Đạo Tặc?”

Ellen dường như biết về Hội Đạo Tặc. Mặt khác, có lẽ cô ấy không thực sự biết; Tôi không thể coi Ellen là người có hứng thú với các băng đảng tội phạm ở Thủ đô Đế quốc.

“Ừm, cậu đã đến gặp Chị đại phải không?”

“...Vâng.”

“Băng nhóm của chị ấy giống như một nhà thầu phụ cho Hội Đạo Tặc, có thể nói như vậy. Băng đảng của bọn tớ chủ yếu là những người ăn xin, vì vậy họ dễ dàng thu thập thông tin và tin đồn từ đường phố. Bọn tớ cung cấp thông tin đó cho Hội Đạo Tặc để đổi lấy tiền. Cậu có hiểu tớ đang nói về cái gì không?”

“Nhà thầu phụ...?”

Có vẻ như đó là lần đầu tiên trong đời Ellen nghe thấy từ đó.

Phải, đó không phải là một từ mà cô ấy cần phải biết.

“Giống như một tay sai.”

“À được rồi.”

Tôi nghĩ rằng ít nhất tôi có thể nói với Ellen sự thật về điều này.

Cô ấy không phải là một người không đáng tin cậy sẽ đi xung quanh và kể ra mọi thứ - cô ấy sẽ không nói với bất cứ ai.

Thành thật mà nói, nó khá cảm động. Cuối cùng, cô ấy đã hành động như vậy bởi vì cô ấy nghĩ tôi là một người quan trọng đối với cô ấy.

Tôi đã định nói với cô ấy mọi thứ về nó.

Tôi nhận ra rằng tôi thà nói với cô ấy tất cả những điều đó.

Đôi mắt của Ellen mở to khi cô ấy nhận ra rằng tôi đang tâm sự với cô ấy. Cô ấy dường như không nghĩ rằng tôi thực sự sẽ nói với cô ấy bất cứ điều gì.

“Như cậu đã biết, tổ chức của chúng tôi là một tập hợp những người ăn xin, và sẽ không dễ dàng để một nhóm như vậy gửi ai đó đến Temple. Học phí của Temple quá đắt phải không?”

“...Đúng vậy.”

“Như cậu đã biết, tôi có một chút năng khiếu trong một số vấn đề phải không?”

Tôi lạ lẫm là có rất nhiều năng khiếu ở tuổi của tôi. Nó thậm chí còn xa lạ hơn khi biết nguồn gốc của tôi.

“Tổ chức đó muốn nâng tớ lên làm người kế nhiệm; đó là lý do tại sao họ gửi tớ đến Temple. ‘Tốt nghiệp rồi hãy sống nên người hơn nhé’. Đó là những gì họ nói với tớ. Đúng vậy, mặc dù nhóm của bọn tớ không thực sự là một băng nhóm tội phạm, nhưng họ đang cố gắng nuôi dạy tớ như một người thừa kế của một tổ chức tội phạm.”

“...Được rồi.”

“Tuy nhiên, khi tớ đến Temple, người ta đánh giá rằng tớ có năng khiếu vô hạn hay gì đó, vì vậy họ đã gửi tớ đến Royal Class.”

“...Tớ hiểu rồi.”

Ellen ngây ngô gật đầu.

“Dù sao thì, tớ muốn tổ chức của mình thoát khỏi ảnh hưởng của Hội Đạo Tặc. Như cậu đã biết, ban đầu tớ định lặng lẽ đến Temple với tư cách là một sinh viên bình thường, nhưng sau đó tớ lại vào Royal Class, và có rất nhiều người có ảnh hưởng ở đó. Nếu hoàn cảnh của tớ bị bại lộ, sẽ có rất nhiều tia lửa nổ tung.”

Royal Class có rất nhiều con cái của những Gia tộc có ảnh hưởng lớn cũng như Hoàng tử và Công chúa Đế quốc, vì vậy tôi muốn cắt đứt mối liên hệ của mình với bất kỳ tổ chức tội phạm nào vì tôi sợ rằng mình sẽ bị cuốn vào cuộc chiến giữa những người có ảnh hưởng và bùng nổ trong cuộc chiến.

Tất nhiên, không phải tất cả những điều đó đều đúng.

“Dù sao thì, tớ muốn tổ chức của mình cắt đứt quan hệ với Hội Đạo Tặc, vì vậy tớ đã lên kế hoạch cho một số việc, nhưng có vẻ như điều đó đã đi ngược lại ý định của họ. Họ đang cố gắng loại bỏ chúng tớ. Tuy nhiên, khi tớ đi vào những con hẻm phía sau Chợ Wenster mà không biết đó là lãnh địa của họ, tớ đã bị họ bắt gặp trong mùa mưa. Họ không bắt cóc tớ vì họ biết đó là tớ, nhưng họ phát hiện ra sau khi họ trói tớ lại. Họ định dùng tớ làm mồi nhử để dụ Chị đại đến giết chị ấy.”

Ellen im lặng lắng nghe tôi kể lại những chuyện trong thế giới ngầm, trông như thể cô ấy không thể tin được.

Có lẽ cô ấy nghĩ rằng Loyar và nhóm ăn xin hơi kỳ lạ, nhưng có vẻ như cô ấy không thể tin được câu chuyện của tôi miêu tả cuộc đấu tranh quyền lực giữa Hội Đạo Tặc và tổ chức của chúng tôi trong thế giới ngầm.

Cô ấy có vẻ bị sốc khi biết rằng tôi đến từ một thế giới như vậy; cô ấy cũng có vẻ ngạc nhiên trước sự bình tĩnh của tôi khi nói về việc ai đó có khả năng giết người khác.

Tất nhiên, tôi không phải là người thừa kế của một tổ chức khổng lồ nào đó.

Tuy nhiên, Ellen là người ngoài cuộc.

Cô ấy dường như nghĩ rằng tôi là một ông chủ khổng lồ sống trong một trận chiến liên tục chống lại các tổ chức lớn khác. Cô ấy cảm thấy như tôi sống một cuộc sống hoàn toàn khác với cô ấy.

Không... Nó không thực sự như thế, mặc dù...

“Làm thế nào... mà cậu đã xoay sở được?”

‘Họ là một tổ chức tội phạm khủng khiếp như vậy. Cậu đã bị bắt cóc bởi Hội Đạo Tặc, một tổ chức lớn hơn nhiều so với Loyar. Làm thế nào cậu có thể để giữ an toàn?’

Đó là điều mà Ellen đang hỏi.

“Tổ chức của tớ không phải là yếu tố quyết định ở đó, mà đúng hơn là địa vị của tớ. Tớ là sinh viên của Royal Class. Hoàng tử và Công chúa Đế quốc học cùng lớp với tớ. Đó là một sai lầm khi nghĩ đến việc bắt cóc tớ.”

Trên thực tế, ngay khi Hội trưởng nhìn thấy tôi, anh ấy đã nhận ra rằng anh ấy sẽ gặp rất nhiều rắc rối, và anh ấy gần như suy sụp tinh thần.

“Hội trưởng biết rằng đó là một sai lầm ngay khi nhìn thấy tớ. Hơi khó để đi vào chi tiết, nhưng Bertus và Charlotte ngay lập tức phát hiện ra rằng họ là thủ phạm vào khoảng thứ Tư.”

"Thứ Tư?"

Tôi đã trở lại vào thứ bảy.

‘Họ đã tìm ra thủ phạm vào thứ Tư, nhưng tại sao cậu chỉ quay lại vào thứ Bảy?’

Có vẻ như Ellen tò mò về điều đó.

“Tôi yêu cầu họ không được nói với bất cứ ai rằng họ đã tìm thấy mình. Tôi có một số công việc phải giải quyết trong Hội Đạo Tặc.”

Trạng thái của tôi vẫn là 'mất tích'. Ellen dường như ngày càng hiểu ít hơn về những gì đã xảy ra.

“Tôi đã làm điều đó bởi vì tôi đang cố gắng thu hút Hội Đạo Tặc vào tổ chức của mình.”

Ellen trông như thể cô ấy đã từ bỏ suy nghĩ.

“Không phải cậu nói không muốn dính dáng đến tổ chức tội phạm nữa sao?”

"Đó là sự thật nhưng..."

Tôi không muốn bị phát hiện, nhưng Charlotte và Bertus đã tìm thấy tôi ngay lập tức.

“Tùy thuộc vào tình hình, tôi có thể thay đổi suy nghĩ của mình. Vì vậy, dù sao đi nữa, tôi đã thất bại trong việc hoàn toàn tiếp thu Hội Đạo Tặc, nhưng họ nói rằng một ngày nào đó họ sẽ trả ơn tôi vì đã cứu họ bằng cách che đậy vụ việc.”

Tôi đã không nói với cô ấy bất cứ điều gì về việc tôi trở thành Vua Bóng Tối. Tôi đã không thực sự chắc chắn nếu tôi muốn làm điều đó hay không.

Ngay cả khi tôi quyết định làm điều đó, tôi sẽ hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của Bertus.

Và tôi chắc chắn không biết liệu mình có thể vận hành tốt tất cả những thứ đó không.

Tôi nói với Ellen về những nét sơ lược về lý lịch của tôi và sự thật đằng sau sự biến mất của tôi.

“Tớ... tớ hiểu rồi...”

Ellen gật đầu.

Tôi là người thừa kế của một băng đảng tội phạm và có gan lớn đến mức tôi thậm chí còn lên kế hoạch hấp thụ Hội Đạo Tặc trong một tình huống rủi ro như vậy.

Ellen lại gật đầu, như thể cô ấy phần nào hiểu chuyện gì đã xảy ra, ngay cả khi điều đó không giải thích được mọi thứ.

Ellen có vẻ bị sốc khi biết tôi là một người vĩ đại hơn cô ấy nghĩ lúc đầu. Tuy nhiên, rõ ràng là cô ấy đã có rất nhiều hiểu lầm về những gì tôi đã nói với cô ấy.

Ellen đang làm bộ mặt như thể cô ấy nghĩ tôi thực sự là một người khá nguy hiểm, nhưng đó chỉ là tôi thực sự tuyệt vời như thế nào.

Không. Vẫn chưa đủ.

“Nhưng thật ra, đó chỉ là nguy trang thôi.”

“...Cái gì?”

Tôi vẫn còn nhiều điều để nói.

"Thực ra, tớ là người thừa kế cuối cùng còn sót lại của Ma giới."

"...?"

"Nhưng tớ không thực sự quan tâm đến chiến tranh, vì vậy tớ chỉ thâm nhập vào nhân giới để sống thoải mái."

Vẻ mặt của Ellen hơi méo xệch như thể cô ấy muốn nói: "Cái trò nhảm nhí gì thế này?".

Tôi có thể thấy những dấu chấm hỏi xuất hiện trong mắt cô ấy.

'Tại sao bây giờ cậu lại nói điều đó?'

'Một con quỷ?'

'Cậu đang đùa tớ ngay bây giờ sao?'

'Cậu điên à?'

Đó là những gì biểu hiện của cô dường như truyền đạt.

KHÔNG.

Vẫn còn quá sớm để ngạc nhiên.

"Nhưng thật ra, đó cũng chỉ là ngục trang thôi."

"...?"

Một lớp ngục trang chồng lên lớp ngục trang này chồng lên lớp ngục trang khác.

Tôi đã nói với cô ấy sự thật hoàn toàn.

"Tớ thực sự là người tạo ra thế giới này nhưng bị buộc phải sở hữu một nhân vật của thế giới này như một sự trừng phạt."

Cảm xúc của Ellen vượt ra ngoài sự hoang mang và ngớ ngẩn và trở nên tĩnh lặng như mặt hồ. Mức độ vô lý vượt quá những gì cô ấy có thể nắm bắt, vì vậy cô ấy chỉ bình tĩnh lại.

Đôi mắt của Ellen thật lạnh lùng. Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy nhìn tôi như vậy trước đây. Nó giống như cái nhìn đáng sợ mà Charlotte và Bertus đôi khi cho tôi thấy.

Tuy nhiên, của Ellen có vẻ khác.

Tôi không chỉ cảm thấy áp lực... Tôi cảm thấy như mình sắp chết.

Tôi thậm chí còn cảm thấy như cô ấy thực sự có thể giết tôi ngay lúc đó.

T-tôi có đi quá giới hạn khi nói điều gì đó về Quỷ trước mặt Ellen không?

N-nhưng cô ấy nói rằng cô ấy muốn biết nhiều hơn về tôi...

Tôi đã nói sự thật...

“Nếu cậu không muốn nói cho tớ biết.”

Lạnh lẽo.

“Thì Không cần nói gì cả.”

*Rầm!

“Urg!”

Lần đầu tiên Ellen dùng hết sức đánh tôi.

Cô ấy chửi tôi, nhảy dựng lên, càu nhàu và quay trở lại Temple.

“Oa, đau quá.”

Vâng.

Thế quái nào mà tin cái thứ chết tiệt đó chứ?

Có vẻ như cuộc nói chuyện về Quỷ hơi quá, nhưng vì cô ấy cảm thấy như tôi đang đùa, nên cô ấy đã mất hết cảm giác tội lỗi với tôi.

‘Cậu biết anh trai tớ là ai mà cậu còn nói cái thứ vớ vẩn này hả? Cậu có thực sự điên không?’

Ellen có lẽ đã rất tức giận với tôi.

Tuy nhiên, đó là toàn bộ sự thật mà cô vô cùng muốn biết, ngay cả khi điều đó rất khó tin.

Có lẽ vì sự 'trêu chọc' của tôi nên ngày hôm sau, Ellen đối xử với tôi bình thường.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading